

لیکوال رفیع اللہ علی حیدر وردگ

د وردگو مینہ ناول

Ketabton.com

د کتاب پيژندنه

د کتاب نوم.	د وردگو مينه (ناول)
ليکوال.	رفيع الله علي حيدر (وردگ)
پيژناين.	محمد کريم (فيضي)
د چاپ کال.	۱۴۰۲/۲/۳
د ليکوال اول شميره.	۰۷۹۷۳۳۵۸۳۰
د ليکوال دوهم شميره.	۰۷۳۰۴۳۲۷۶۲
بريښنالیک.	Karimullahfaizi3@gmail.com

که چيری تاسی غواړی خپل کتابونه ته ډیزاین ورکړی

۰۷۸۶۷۸۸۴۰۵

نو له موږ سره په تماس کی شی....

د ليکوال خبری!

گرانو او محترمو لوستونکو په دی هیله چی روغ او جوړ به یاست
دادی یوځل می بیا ستاسو قدرمندو حضور ته می یو ښکلی او بند نه پک ناول وړاندی
کوم په دی هیله چی ستاسو د خوښی وړ وگرځی

ستاسو کشر ورور رفیع الله علي حیدر (وردی)

ڊالی دی وی!

زما گرانى مینی ته

زما دخور واده وو .

ترمامي خور مشره وه.

دهغي واده وو .

زه ماشوم وم په دې نه پوهيدم چې داڅه كيسه ده.

خو چې زما خور يې موټر ته پورته كړه.

ما ورپسې وژړل خور مې هم ژړل .

اخير يې زه هم موټر كې ورسره سپور كړم.

ډير مزل مو وكړو اخير ورسيدو تقريباً اووه كلن به وم.

خور سره مې يوه شپه وكړه .

نو پلار مې راغي زه يې راوستم كورته .

ماورته ويل پلارجانه خور نه بوځو.

پلار مې ويل نا گرانه دهغي همدا كور دي .

ما ويل پلار جانه مخكې خويي دا كور نه وو.

پلار مې ويل نور بس خو اوس يې همدا كور دي.

راغلو كور ته .

زه مې دموړ سره دومره نه وم عادت لكه دخورسره چې عادت وم.

دماشومتوب دوره وه.

ما هم ډير پسې ژړل .

موړ به مې ماته هر شي راكول .

وخت تیریده .

بیا دمور په مینه هم پوه شوم.

تر ما مشره بله خور مې هم وه.

او بله تر ما کشره وه.

وخت تیریده زه هم لوی شوم.

زه به هر وخت دخور کره ورتللم .

شپه به مې کوله بیا به بیا راتلم .

چې راتلم به خور به مې میوه راکړه .

هغه به مې په لاره تر دې حایه ختمه کړه.

بله ورځ بیا دخور کره لارم ښه ساعت مې ورسره تیر شوو.

ډیری شپې مې ورسره وکړی .

حکه دهغي خاوند په ایران کې وو.

ماورته دژمي لپاره بوټی کړلو.

دې وخت کې زما عمر 13 کاله وو.

زما دخور دځاوند دوي خوراني وی .

څلور يې وروران وو هغه ټول ترې بېل وو ځان ځان ته يې کورونه وو.

مور او پلار يې هم ژوندی وو.

زما دخور دځاوند يوه خور واده وه.

او بله به يې تر ما لږ کشره وه.

زما دخور خاوند حکمت نومیده.
دحکمت وروران هم په ایران کې وو.
یوازی پوډا مور او پلار او وړه خور یې کور کې وو.
زه او هغه وړه زما دخور دځاوند خور به سهار وختي تللو غره ته .
مابه بوټی وهلو هغې به ټولولو .
دهغې جنی نوم شازیه وو.
تر غرمې به مو بوټی وهلو بیا به مو دغره څخه راکوز ولو.
دغره څخه بیا به مو راوړلو کورته .
زه او شازیه به ناوخته راتلو کور کې به دوی ډوډی خوړلی وه.
ما او شازيې به تنها خوړله.
زما خور به راته ناسته وه .
ډوډی به مو چې وخوړه ما به لمونځ وکړو.
خو شازیه تر اوسه پر لمانځه نه وه ولاړه.
ما په لمونځ وکړو زما یو موبایل وو په 1000 افغانی مې پلار راته
اخیستی وو.
په هغه کې به مو په بادامو چکه ډیر خلک ورته لږو وایې هغه کوله.
دشازيې دغو دبادامو باغ وو .
مابه له شازيې بازی گټله .
ډیر واری مې تری وگټله .
خو اخیر مې وسره په نیم نیم کیلو بادامو بازی شروع کړه .

زما سره ټول نیم کیلو بادام وو .
خو دا وار رانه شازيې بازی وگټله.
زه يې له بادامو خلاص کړم .
ماورته ويل.
راځه بيا بازی وکړو.
خو شازيې بازی نکوله .
او زه يې له بادامو خلاص کړم.
اوس خو به نو خود راسره بازی نکوی.
ما بادام دلاسه ورکړل.
بوټی مو هم پوره کړو.
سبا راتلم شازيې ته مې ډیری زاری وکړی چې راځه چکه وکړو.
خو نې منله.
سبا مې حرکت وکړو.
خور مې په دسمال کې چیشی راکړل.
ویل دا به مور او پلارجان ته ورکړی.
نو را روان شوم.
چې لږ مزل مې وکړونو مې صبر ونشوو.
دسمال مې خلاص کړو گورم چې بادام دی.
نو ما خو خپله برخه په بازی کې بایللی وو.
نومي دا بادام ټول مات کړل.

او ومي خورل.

کور ته راغلم کورنی غرو راسره ستړی مشي وکړی.

لارم بیرون ته.

دملگرو سره مې هم ولیدل.

هغوی دا څنگه چاغ شوی یې.

ما داسې به نه وی.

هغوی ویل همداسې ده.

مانښام راغلم کورته.

چې خور مې زنگ وکړو .

ویل حسیب در ورسیدو.

پلار مې ورته ویل هوو هغه د وخته راغلی.

خور مې ورته ویل چې بادام مې ورکړی وو هغه یې در ورسول که
خورلی یې دی.

ده خو خپله برخه په بازی کې وبایلله .

پلار مې ورته ویل نا نا ولاکه یې هیڅ هم راوړی وی.

خور مې ویل چې ما خو بادام ورکړل خو ده یې کار و خلاص کړی.

پلار مې ویل چې توده زه به یې خوښ شم.

زه ډیر وار خطا شوم.

ماویل هوس چیرته ځی شپه هم ده.

مو بایل کې خبری بندی شوی کت یې کړو.

زما دموبایل قبیل یې را واخیست.
ویل ولې خلک شی درکړی ته یې داسی کوی.
سبا به خلک لوی امانت درکوی.
ته به یې داسی کوی.
خو بڼه سم یې وو هلم.
بنی توبې یې راباندی وایستی.
خور ته مې زیاته غوصه راتله.
سهار شوو لارم مکتب ته.
هلته استاذ ویل چیری وی.
ما ورته کیسه وکړه.
ویل بڼه سمه ده.
درس مو وویلا داسی تنگ شوم مکتب کې.
نو مې له دېوال راتوپ کړل.
په تفریح کې راغلم کورته.
کورته چې راغلم.
بڼه وو پلار مې چرته تللی وو.
کتابونه مې له مور څخه پټ کینودل.
زه لارم بیرون ته.
دملگرو سره مې خاورو کې ساعتري کول.
دغرمې وخت شوو.

زه لارم کورته .
مور مي ويل مکتب ته تللی وی.
ماویل هوو تللی وم.
ویل نو داکالی او مخ او لاس دا ولی داسی په خاورو ککړ دی.
ما ويل موری پښه مي وښيي دا ولويدم .
مور مي ويل نه لويدي خو نه يې رښتيا ووايه.
ما ورته رښتيا وويل نو يې راپسی رامنډه کړه .
ماهم بيرون ته منډه کړه.
ویل لار شه ډوډی به چرته خوری.
نن خو ډوډی نشي رانه خوړلی .
نیم ساعت وخت تیر شوو.
مور مي راباندی غږ وکړو.
ویل راشه کالی دی بدل کړه ډوډی هم وخوره.
ما ويل نه درحم ته مي وهي .
ویل نه دی وهم راشه .
زه هم ور غللم .
خو چي ور غللم هيڅ يې راته ونه ويل.
کالی يې رابدل کړل ډوډی يې راکړه.
زه زیات خوشاله شوم.
خور مي زنگ وکړو.

ویل نن راشه زه درسره درځم.
زه هم ور غللم یوه بجه به وه.
چې په بایسکیل روان شوم.
له یوې څخه 49 دقیقې تیری وی چې ورسیدم.
خور سره مې ستړی مشی ونکړی.
چې څنگه مې بایسکیل ودر اوو نو لارم بیرون ته غږ یې راباندی
وکړو دلته راشه چرته ځي .
زه ور غللم ویل ولی سړی خو یو ارستړی مشی کوی.
شپه مې وکړه.
شازیې ته مې ویل .
راځه بازی یا چکه وکړو.
هغې ویل راځه.
ما ویل په بادامو یې کوو.
هغې ویل نو ستا سره بادام کله شته.
زما سره 100 افغانی وی.
ما ویل زه روپی درکوم ته بادام.
ویل سمه ده .
بازی مو شروع کړه.
خو ما وگټله.
هغې ویل راځه بیا یې وکړو.

بيا ما وگتله.

خو دهغي بادام خلاص شول.

خور مي راته ويل ورکړه نيم ورکړه نيم يي ستا.

ماويل ولي يي ورکړم ما تری گتلی دی.

خور مي مجبوره کړم .

نيم مي ورکړل.

وخت تيریده .

شازيه هم پيغله شوه.

شايسته پيغله تري جوړه شوه.

زه هم خواني موسم کي وم.

دخور کره به چي لارم شازيې صرف ستړی مشی کولي نو به بيرته
تله.

زه هم ورباندی مين شوم حکه ډيره شايسته او اخلاقی انجلی وه.

لیدل يي ماته ډير مهم وو.

خو چي هروخت به تللم خور کره نو ما به ورسره لیدل.

اوس مشکل داوو چي څنگه يي پوهه کړم چي زه درباندي مين يم.

او پلار يي دومره غټ پښتون خان ته ويلو او ډير بد سړی وو.

چي خپله خبر يي منله دبل چا يي نه منله .

اوس نو زړه مين شوو دا هرڅه په کيسه کي نه وم .

نو زه هر وخت تللم .

دي جنی ته می اظهار دمینی وکړو.
خو داسی شوم لکه بیخی یې تښور نشم کړای.
پر ما دا بیخی زیات دمشکیل خای وو چې ماورته اظهار وکړو.
خو هغې وخنډل.
نو زه هم لږ سم شوم.
هغې ویل هغه ماشومتوب دی په یاد دی.
چې بادام دی رانه په بازی کې وگټل بیا دی نه راکول.
ماویل هغه ماشومتوب دی هغه وخت بیا نه راځی.
بیایې وخنډل بڼا ته به داسی وکړی چې زموږ باغ هم پلار له منځه
یورلو .
دبادامو پر خای یې منی کېښودی.
ته به زما دبادامو لس چنده راوړی بیا به زه هم مور ته ووايم چې دا
هلک زما خوښ دی.
ماویل سمه ده .
لارم بادام می واخیستل.
لارم چې خور می ولیدم نو بادام می ترشاه ونيول .
خوښه وو خور می ویل راځه کوتی ته چای تیار دی .
ما بادام په دروازه کې د وښو لاندی کینودل .
چای می وڅښو.
شازیه هم راغله زما خور په گوره پسی لاره.

نو ما شازيې ته ويل ورشه د وښو لاندې بادام دى هغه واخله.
هغې وخنډل او لاړه .

وخت تيريده.

بله ورځ بيا ور غللم مخکې به د ساعتري لپاره ورتلم.
اوس خو پري مين شوى وم .

ورسره و مي ليدل.

ورته ومي ويل گراني مور ته دي وويل.

هغې ويل هوو خو زما مور زما دپلار څخه داريگي.
او دا خبر نشي ورته کړلى.

نو دا به څنگه کړو .

هغه هم زياته خفه شوه.

ماويل مه خفه کيړه.

تقدير چي څنگه وي هغسي کيړي.

هغې ويل سمه ده.

خو ډير مه رايه چي پلار به مي شک وکړي .

بيا به زما سره ونشي ليدلى.

ما ويل سمه ده خو زړه ظالم مي نه پريزي.

هغې ويل زه هم داسي يم خو څنگه وکړم.

ما ويل ليک او لوست دي زده دى.

ويل کم کم مي زده دى.

ماويل ډير بڼه .

موبايل مي ورکړو .

مسيح مي ور وښودا .

بيا به مي مسيح ورسره خبری کولی .

خو داسی ليک يي رالیکلو چې بيخی زیات خراب سم نه پری پوهیدم .
وخت تیریده .

دهغي هم مسيح زده شوو .

اوس يي نو سم مسيح کولو .

هر ماښام به مو مسيح کولو .

وخت تیریده .

ما هم مکتب پریښودو .

حکله له اوله مي ورسره مينه نه وه .

نو شازيې مور خبره وه .

او پلار يي نه وو خبر .

او پلار يي ډير بد سړی وو .

وخت تیریده .

هر وخت مي ورسره لیدل .

خو ډير وخت لپاره مي نشوو ورسره لیدلای .

ورځ تر بلې مو مينه زیاتیده .

اوس غم دا وو چې ما کور کې نشوو کولی چې ورته ووايم .

او دهغي پلار مزاحم وو.
وخت تيریده .
زه په مينه کې داسی لېوني شوم.
چې هيڅ ډار مې نه وو.
صرف ديدن کول مې هدف وو.
بله ورځ بيا لارم د خور کره مې.
دشازيې پلار ويل شازيه مريضه ده.
ته رايه زه به درسره لار شم ته موټر راسره بوځه.
ماويل سمه ده.
دشازيې مور دموټر کلۍ راوړی.
زما موټر سم زده هم نه وو.
خوبيا مې هم چلاند کړو روان شوو.
روغتون ته.
شازيه يې بستر کړه.
زه هم هلته پاتې شوم.
داکتر ويل چې دا ډير تشویش کوی.
دا که دا رقم تشویش کوی نو شايد نارغی يې لويه شی.
دوا يې ورکړه .
بیرته راغلو کورته .
زه هم راغلم خپل کور ته .

ماښام مې ورته مسيح وکړو.
سلام گرانې ښه يې.
هغې ويل عليکم سلام الحمدلله اوس ښه يم.
ماويل ډاکټر ويل چې دا تشویش کوی.
ته دخه لپاره تشویش کوی .
ويل نکوم زه خو بيخي تشویش نکوم.
ماويل نه گرانې ته ماته ووايه.
کوم مشکل دی.
شازيې ويل گرانه ته پوهيکي چې زما پلار ډير غوصه ناک دی.
که چيری زما او ستا واده ونشي .
دا ژوند به ځنگه تيروم .
ماويل هيڅ په کيسه کې مه کيږه تقدير کې چې ځنگه ليکل شوی وی
هغه به کيږی.
هغې ويل سمه ده گرانه.
مين درباندی زه يم شازيې
ترما،ته، زياته ، خفه يې چې دا ولی
نه گرانه تر تا زياته ميننه زه پر تا يم
ياديکي مې جانانه په رښتيا
ماشاءالله ته خو شاعره هم يې.
هوو گرانه .

ستاڼه فم کې هر سړی شاعر کیږی.

نه گرانې داسې به نه وی ستا سره زما غم کله شته.

هغې ویل ته داسې خبرې مکوه

ماویل سمه ده گرانې.

دا ستا جدایې سخته شازيې

تبا به شم که ته دېل چا شوی

شازيې شعر راغی

تر څو چې یم ژوندی گرانه جانانه

تر هغې دې په نوم کړم زندگي

ماشاءالله شازيې نوره شاعره کیږی هم .

هغې ویل هوو شاعره به شم خو چې ستا به شم کنه.

دې خبرې زما په زړه کې لکه دغشي داسې کذار وکړو.

موبایل مې پر سینه کینودا.

سترگې مې پټې کړې .

چې جدایې مې احساس کړه دټول عمر تو زیات خفه شوم په ژړا
شوم.

مسیح گورم چې لیکلی وو ولی ورک شوی گرانه جواب راکړه چې
شپه لنډه شی.

نه یم ورک گرانی هسی ستایوی خبرې زیات خفه کړم.

ولی ولی گرانه کومی خبرې خفه کړې.

شازيې تا چې ويل چې شاعره خو شوم چې ستا به شم كنه.
كړمه خودكشي جانانه ستا كه زه نشومه
كړمه زه دعا جانانه ان شاء الله چې ستا به شم
ماشاءالله گرانى سمه ده شاعره شوى
شاعرى مې ستا دغم سره شروع كړه.
گرانه وگوره غمو دې كړم شاعره
ما ورته شعر وليكلو
ته خو زما غمو شاعره كړى قربانه
زه خو ستا غمو جنون كړم محترمي
زما شعر ته يې دزړه واله ستكر وركړو.
ماورته مسيح وليكو اوس لپاره بڼه وخت بيا به كف كوو گراني.
سمه ده گرانه بڼه شپه ولرى.
موبایل مې خاموش كړو.
ناست وم دشپى يوه بجه او لس دقيقى بالا وى.
خوب نه راتلو لږ وخت تير شوو.
بيا مې موبایل راواخيست .
شازيې ته مې مسيح وكړو.
خو نمبر يې خاموش وو.
شعر مې ورته وليكو.

ته بي غمه او بي درده شوی ویده
زه دي کړمه لېونی شوگیری کړم محترمي
نو دا کیسه روانه وه.
هر مابنام به مو مسیج کې شعرونه یو بل ته لیگل.
وخت تیریده.
بله ورځ یې مسیج کړی وو لیکلی یې وو.
گرانه پلار مې د بل چا سره واده کولو.
خو ښه وو چې دپلار مې هلک خوښ نشوو.
ته دي مور او پلار راولیځه .
ما ویل سمه ده .
مامې مورته وویل .
مور مې ویل سمه ده.
سبا مې مور اوپلار ورغلل.
خو دهغې جنې پلار ډیر ضدی وو.
ورته ویلی وو چې دانکیږی.
مور او پلار مې راغلل .
مور مې ویل چې زویا دارقم خبره یې وکړه.
زما زیات فکر خراب شوو.
یوه میاشت وخت تیر شوو.
بیا مې مور اوپلار ورغلل .

خو دهغي جنی پلار ورته ویلی وو.

چی زه می لور داسی کور کی نه ورکوم چی غریبان وی.

زما پلار هم ورته ویلی وو چی زه دا رقم انجلی زوی ته دسره کړم نه.

خو بنی تریخی خبری یو بل ته کړی وی.

ما هغي ته مسج وکړو.

گرانی دا مشکل خو داسی لوی شوو زما او ستا دتول عمر بیلتون شوو.

نه گرانه داسی مه وایه زما او ستا مینه پاکه ده.

شازی ماته ویل راشه دواړه دې وطن څخه لاړ شو.

ماویل نه گرانی زما پلار او مور بل زوی نلری هغه یوازی نشم پرینودلی.

ویل بنا نو ما یوازی پرینودی شی.

نه گرانی خو څه وکړم .

بس نو په همدی ځای اړیکه پرې شوه.

مسیج می ورته کولو خو موبایل خاموش شوو.

یوه میاشت وخت به تیر شوی وو.

اوس نو زه ورتلای هم نشوای .

بله ورځ می خور زموږ کره راغلی وه.

هغي ماته ویل وروره شازیه یی پلتر زیات وو هله.

خو هغه ډیره هوښیاره وه چې ستا د نمبر سره یې نوم نه وو لیکلی او
تر اخیږه یې اقرار ونکړو.
پلار یې ورته ویل چې دا څوک وو.
خو دې تر اخیږه هم ونه ویل اخیږ بی هوشه شوه.
نو زه هم بی هوشه شوی وم چې خور به مې نور څه ویل.
وخت تیریده .
دا جنی یې واده کړه په داسې کور کې واده کړه.
چې ډیر دولتمن وو.
ډیره دنیا یې لرله .
خو خیر دغم شپې او ورځې تیریدلې.
دجنی کوژده وشوه.
خو زما خور ویل چې هر وخت ژاړی هر وخت یې پلار ته بنیراوی
کوی.
داسې شوی اوس هغه شازیه نه ده.
سم وچ لرگی ترې جوړ شوی .
دې خبرو زما څخه هم وچ لرگی جوړ کړو.
زه هم سم لېونی شوم.
د ژونده مې زړه تور شوو.
دا زموږ دپلارانو پښتو وه چې زموږ په منځ کې یې د بیلتون قانون
جاری کړو.

او زموږ ژوند يې تبا او خراب کړو.
وخت تيريده دهغي د واده مراسم شروع شول.
نور دپلار د کور څخه بل کور ته تلله.
دهغي واده وو او زما دژوند د ارمانونو جنازی کيدی.
دا وخت هم تير شوو.
چې دهغي واده وو .
او ما سهار ژړل تر ماښامه پوری .
دا زموږ پښتو وه چې داسی حال شوو.
وخت تيريده دري يا څلور مياشتي وخت تير شوو .
خور مي زموږ کره راغلی وه.
زه يې نه پيژندم چې کوټی ته ور غللم .
نو خور مي مخ رانه پټ کړو زه حيران شوم.
نو مي غږ پری وکړو .
خوری څه کیسه ده ولی دی مخ پټ کړو.
نو هغي مي غږ وپیژانده.
نو چیغه يې وکړه ورورکه دا په تا باندی څه شوی ها.
نو په ژړا شوه ما پکت دومره ورته وویل خوری دا ستا دخسر او زما
دپلار دپښتو دلاسه داسی شوی یم.
نور مي هيڅ ونه ويل .
خور مي یوو خط راکړو ويل دا شازيې درته راليځلی.

زه روان شوم بيرون ته له کوتی بهر شوم خور می مور ته دهغي
جني کیسه شروع کړه .

ويل چي هغه هلک زیات ظلم ورباندی کوی.
نو زه لایم ځان ته کوتی ته خط می وکتلو لیکلی وو.
اول سر کی مات زړونه رسم کړی وو.

بیا یی دا لیکلی وو.
که موږ پښتانه نه وای
زه به اوس ستا وم
اخ پښتو

ډیر می یادگی گرانه

پای

د ليکوال پيژندنه

رفيع الله علي حيدر وردگ. چي عمر يی ۱۷ کاله د
گل ولي زوی د سيدآباد ولسوالی د ښوکی د کلي
اسيدونکی چي اوس محال د کفتان تاج محمد خان
په عالی لیسې کې د نهم ټولگي زده کوونکی دی

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library